

броненосецъ билъ вече поврѣденъ отъ Дубасовия ударъ; Шестаковъ пуенялъ своята мина пакъ отъ лѣва страна и броненосецътъ съвършено потънялъ: прочутиѣ Х ж ф з и - Рахманъ (тъй го зовели турцитѣ) вече не съществувалъ.

Между първия и втория ударъ на минутѣ, т. е. около десетъ минути, всички шлюпки стояли подъ убийствения огънь. Подиръ потопяването на парохода Шестаковъ не се отдалечилъ изведнѣжъ, остаткитѣ отъ броненосца се разлетѣли, неговата шлюпка се забъркала въ тѣзи остатки. Машината не могла ни напредъ, ни назадъ! Неприятелска варка се приближавала къмъ Шестакова и той самъ съ револверъ въ ръка, порячалъ на четирмата си стрѣлци да отговарятъ неприятелю съ своето оръжие и гледалъ да се откачи отъ остаткитѣ, които го впримчили въ такова опасно положение. Но вече се разсѣмвало. Благодарение на смѣлостта и на присъствието на духа на рускитѣ моряци; благодарение и на помощта на члена отъ експедицията, румънския майоръ Муржеско, единъ отъ катеритѣ, пъленъ съ вода, билъ изчерпанъ и отърванъ, а въ това врѣме се откачила и Ксения — катера на Шестакова. Дубасовъ далъ заповѣдь за отдалечаване назадъ и всичката експедиция се вържила въ Браила безъ да има единъ убитъ или раненъ.

«Само съ волята на Всемогъщото Провидѣние, — казва Дубасовъ, — азъ можъ да си обясня този фактъ, че ний излѣзохми неповрѣдени отъ адския огънь, който Турцитѣ открихъ подиръ насъ и го продължаваха цѣли двадесетъ минути.»

Въ всичкото врѣме на боя всички руски участници показали забѣлѣжително спокойствие и самообладание. Въ врѣмето на боя не се чувалъ ни единъ гръмовитъ възгласъ; дружно и тържествено урра се раздадо само, когато мониторътъ вече потънялъ въ водата. Дубасовъ изнесълъ флага на броненосца Х ж ф з и - Рахманъ. Когато участницитѣ излѣзли на брѣга, офицери и солдати